

Sygn. akt: I C 866/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Maja Rasala – Talaga

Protokolant: sekr. sądowy Wioletta Mróz

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2017r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa L. W.

przeciwko (...) S.A. (...) z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki L. W. kwotę 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 17.07.2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 21.100,00 zł (dwadzieścia jeden tysięcy sto złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od następujących kwot:

- 13.000, 00 zł od dnia 17.07.2013r. do dnia zapłaty;

- 8.100,00 zł od dnia 25.03.2017r. do dnia zapłaty;

III. oddala dalej idące powództwo;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.772,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 518,09 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 866/14

UZASADNIENIE

Powódka L. W. wniosła do tutejszego Sądu pozew przeciwko (...) S.A. (...) z siedzibą w W. o zasądzenie na jej rzecz kwoty 10.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17.07.2013r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 13.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17.07.2013r. do dnia zapłaty i ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku z dnia 24.09.2010r. mogące pojawić się w przyszłości u powódki oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 24.09.2010r. powódka jako pasażer podróżowała samochodem marki O. (...) nr rej. (...), kierowanym przez jej męża S. W.. Na skrzyżowaniu drogi krajowej nr (...) z drogą wjazdową na teren szybu (...) kierująca samochodem osobowym marki C. nr rej. (...) E. M. skręcając na skrzyżowaniu drogi – od strony miejscowości Z. – w stronę szybu (...), nie zachowała należytej ostrożności i wjechała na przeciwległą jezdnię, wprost

pod samochód osobowy marki O. (...), którego pasażerką była powódka. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie II Wydział Karny z dnia 07.01.2013r. w sprawie o sygn. akt II K 175/12 za winną spowodowania powyższego wypadku drogowego Sąd uznał kierującą samochodem osobowym C. E. M., za co skazano ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zamieszczeniem jej wykonania na okres próby 2 lat.

Powódka po zdarzeniu została przewieziona karetką pogotowia do szpitala w G., gdzie operowano ją w trybie pilnym z powodu nasilających się objawów krwawienia do wolnej jamy otrzewnowej. Urazy wewnętrzne zostały zaopatrzone chirurgicznie, powódka była hospitalizowana przez okres 7 dni, a następnie przebywała na miesięcznym zwolnieniu lekarskim.

Strona pozwana w dniu 25.06.2013r. przyznała i wypłaciła powódce bezsporna kwotę zadośćuczynienia w wysokości 25.000 zł oraz kwotę 186,65 zł odszkodowania z tytułu utraconego dochodu. W toku dalszego postępowania likwidacyjnego strona pozwana odmówiła wypłaty dalszych świadczeń.

W ocenie powódki wysokość zadośćuczynienia wypłaconego przez stronę pozwaną nie rekompensuje w pełni negatywnych przeżyć związanych z wypadkiem i doznanymi obrażeniami. Ponadto konsekwencją przebytej po wypadku operacji jest blizna pooperacyjna na brzuchu powódki o długości 24 cm i szerokości ok 2 cm, która wywołuje u powódki uczucie oszpeceń. Usunięcie blizny wymaga przeprowadzenia kolejnego zabiegu operacyjnego z zakresu chirurgii plastycznej. Wiąże się to z dalszymi dolegliwościami fizycznymi i psychicznymi, na które powódka jest narażona, jak i koniecznością wyłożenia kosztów związanych z usunięciem blizny. Z informacji uzyskanej przez powódkę wynika, że koszt korekty blizny skórnej u powódki wynosi ok. 5.000 zł. W trakcie wizyty lekarskiej stwierdzono u powódki przepuklinę brzuszną, koszt usunięcia której to ok. 8.000 zł. Z tego powodu powódka domaga się wypłaty odszkodowania w kwocie 13.000 zł. Odsetek ustawowych od dochodzonych kwot powódka dochodzi od 17.07.2013r., tj. od dnia wydania przez stronę pozwaną decyzji o odmowie przyznania dodatkowej kwoty zadośćuczynienia i wypłaty odszkodowania.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wskazała, iż uznała swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 24.09.2010r. i wypłaciła powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 25.000 zł oraz tytułem odszkodowania kwotę 186,65 zł. Podstawą ustalenia tych świadczeń był rozmiar obrażeń ciała odniesionych przez powódkę w wyniku wypadku, stopień ich ciężkości oraz stopień uszczerbku na zdrowiu. Strona pozwana miała na względzie także czasokres leczenia i rehabilitacji i skutki wypadku w życiu codziennym powódki. Wypłacone powódce kwoty w ocenie strony pozwanej stanowią realną wartość ekonomiczną dla powódki oraz odpowiadają przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa w rejonie jej zamieszkania. Zarzuciła, iż powódka nie wykazała dołączonymi do pozwu dokumentami, że następstwa przedmiotowego wypadku były poważniejsze, wskazywały na większy rozmiar krzywdy. Brak jest też podstaw zdaniem strony pozwanej do żądania ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku na przyszłość, gdyż nie zostały wykazane przesłanki do takiego ustalenia. Strona pozwana zakwestionowała także roszczenie odszkodowawcze w kwocie 13.000 zł, gdyż powódka nie wykazała medycznych wskazań ani kosztów ewentualnych korekt blizny skórnej, jak również usunięcia przepukliny brzusznej. Strona pozwana podniosła także, iż zabiegi te mogą zostać przeprowadzone w ramach świadczeń NFZ, a powódka nie wykazała, jakoby było to niemożliwe lub utrudnione. Strona pozwana zaś w zakresie swojej odpowiedzialności zobligowana jest do poniesienia wyłączenie kosztów uzasadnionych i koniecznych.

Pismem z dnia 10.03.2017r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu w zakresie odszkodowania z kwoty 13.000 zł do kwoty 21.100 zł, zatem o kwotę 8.100 zł.

W odpowiedzi na powyższe strona pozwana pismem z dnia 22.03.2017r. wniosła o oddalenie powództwa w zakresie jego rozszerzenia o kwotę 8.100 zł do łącznej wysokości 31.100 zł. Potrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie w pozostałym zakresie. Zarzuciła, iż powódka nie wykazała, aby przeprowadzenie zabiegów w ramach świadczeń NFZ było niemożliwe lub utrudnione. Natomiast strona pozwana ponosi odpowiedzialność jedynie za uzasadnione i konieczne koszty leczenia. Dodała, iż niezrozumiałym jest dlaczego powódka nie zgłosiła się do tej pory

do żadnego ośrodka celem przeprowadzenia operacji w ramach świadczeń refundowanych przez NFZ, pomimo iż od zdarzenia upłynęło 6 lat, a od złożenia pozwu 3 lata.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24.09.2010r. powódka L. W. jako pasażer podróżowała samochodem marki O. (...) nr rej. (...), kierowanym przez jej męża S. W.. Na skrzyżowaniu drogi krajowej nr (...) z drogą wjazdową na teren szybu (...) kierująca samochodem osobowym marki C. nr rej. (...) E. M. skręcając na skrzyżowaniu drogi – od strony miejscowości Z. – w stronę szybu (...), nie zachowała należytej ostrożności i wjechała na przeciwną jezdnię, wprost pod samochód osobowy marki O. (...), którego pasażerką była powódka. Na miejsce zdarzenia przyjechała straż pożarna i pogotowie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie II Wydział Karny z dnia 07.01.2013r. w sprawie o sygn. akt II K 175/12 za winną spowodowania powyższego wypadku drogowego Sąd uznał kierującą samochodem osobowym C. E. M., za co skazano ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zamieszczeniem jej wykonania na okres próby 2 lat.

Dowód:

- kserokopia wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 07.01.2013r. sygn.akt II K 175/12, k. 10-11,
- akta szkody załączone do sprawy Sądu Rejonowego w Lubinie II K 175/12,
- zeznania świadka S. W., k. 72,
- przesłuchanie powódki L. W., k. 261-263,

Powódka w wyniku przedmiotowego wypadku doznała urazu brzucha, pęknięcia jelita cienkiego i esicy, krwawienia do jamy brzusznej, rozerwania mięśnia prostego po stronie lewej z krwawieniem z naczyń nabrzuszných, stłuczenia stopy prawej.

Po zdarzeniu powódka została zabrana karetką do szpitala w G., gdzie była zaopatrzona i leczona operacyjnie w trybie pilnym. Była 7 dni w szpitalu na intensywnej terapii. Wypisała się na własne żądanie, pomimo iż stan jej zdrowia wymagał dalszej hospitalizacji. Zażywała leki przeciwbólowe, po ok. 1,5 miesiąca miała ściągnięte szwy, wówczas przez miesiąc czasu musiała pielęgnować bliznę. Za każdym razem, gdy na nią patrzyła, to płakała, jest to do dzisiaj dla powódki traumatyczny widok. Później okazało się, iż jelita źle się zrosły. Powódka przez pół roku kulą na nogę, bo była stłuczona. W wyniku tego zdarzenia obrażeń doznał również mąż powódki S. W., który był kierowcą samochodu marki O. (...) nr rej. (...). Miał on złamaną nogę i gips od pachwiny do kostki. Powódka ma dwoje dzieci, wówczas 3 i 10 – letnich, które wymagały jej opieki. Młodsze dziecko nie rozumiało dlaczego mamy nie ma w domu, miało problemy z zasypianiem, straciło apetyt. Starsza córka w ogóle nie chodziła do szkoły, pomagała rodzicom przy codziennych czynnościach i opiece nad młodszą siostrą. Dlatego powódka zdecydowała się na powrót do domu po tygodniu spędzonym w szpitalu i pomoc mężowi w opiece nad dziećmi. Powódka była ok. 1 miesiąca na zwolnieniu lekarskim. Zalecenia lekarskie były, aby powódka dłużej pozostała na zwolnieniu, groziła jej jednak zmiana stanowiska pracy, w związku z tym zdecydowała się na szybszy powrót do pracy. W codziennych czynnościach potrzebowała pomocy innych osób, nie mogła dźwigać i schylać się. Wcześniej uprawiała sporty, natomiast po wypadku na pół roku zaprzestała.

W wyniku zdarzenia powódka ma bliznę pionową, nieregularną, biegnącą od wyrostka mieczykowatego mostka do ok. 3cm poniżej pępka, długość blizny 24 cm, szerokość 2 cm w najszerszym miejscu. Dwie blizny po drenach w nadbrzuszu po stronie lewej i podbrzuszu po stronie prawej. Po stronie lewej w okolicy śródbrzusza widoczna i macana przepuklina. Blizna nieregularna wciągająca okoliczne tkanki, deformująca okolice.

Koszt korekcji blizny skórnej ok. 5.000 zł, koszt przepukliny brzusznej ok. 8.000 zł.

Powódka w wyniku zdarzenia odczuwa lęk przed jazdą samochodem, każdy skręt samochodem powoduje u niej strach, że zaraz dojdzie do wypadku. Stała się niedostępna, zamknęła się w sobie, blizny sprawiają, że czuje się mniej atrakcyjna jako kobieta, wstydi się tych blizn, są dla niej krępujące w pożyciu małżeńskim. Po ok. dwóch latach od wypadku zaczęła jeździć samochodem jako kierowca. Natomiast jadąc jako pasażer do dzisiaj ma odruch, że hamuje, krzyczy, łapie za drzwi, Po zdarzeniu nie korzystała z pomocy psychologa. Z powodu blizny nie wychodzi na plażę, opala się w ukryciu przed innymi. Dwa lata temu stwierdzono u niej przepuklinę w linii białej w bliźnie pooperacyjnej. Wcześniej powódka czuła się atrakcyjnie, miała ładny brzuch. Obecnie nie może się nawet przeciągnąć po spaniu, bo blizna jest twarda i boli. Nie może wykonywać ćwiczeń, przy podnoszeniu, gdy wstaje, to ciągnie od góry i od dołu, także przy odwracaniu. Powódka ma niechęć do publicznych zakładów opieki zdrowotnej, w związku z tym jak została jej zszyta blizna w wyniku tego zdarzenia.

Dowód:

- zaświadczenie z dnia 07.03.2014r., k. 12,
- dokumentacja medyczna, k. 13-39,
- zeznania świadka S. W., k. 72,
- przesłuchanie powódki L. W., k. 261-263,

Pismem z dnia 28.02.2013r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania za szkodę wyrządzoną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 24.09.2010r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 28.02.2013r. z potwierdzeniem nadania, k. 40-42,

Decyzją z dnia 25.06.2013r. strona pozwana przyznała powódce kwotę 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i kwotę 186,65 zł z tytułu utraconego dochodu w okresie przebywania powódki na zwolnieniu lekarskim. Strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania z tytułu trwałego uszczerbku na zdrowiu. Wskazała, iż z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego nie przysługuje odszkodowanie z tego tytułu. Roszczenie takie powódka winna kierować do ubezpieczyciela, w którym zawarła dobrowolne ubezpieczenie od następstw nieszczęśliwych wypadków.

Dowód:

- pismo strony pozwanej z dnia 25.06.2013r., k. 44,

Powódka nie zgadzając się ze stanowiskiem strony pozwanej i wysokością przyznanego odszkodowania i zadośćuczynienia ponownie pismem z dnia 08.08.2013r. wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Dowód:

- pismo powódki z dnia 08.08.2013r. z potwierdzeniem nadania, k. 44-46,

Strona pozwana pismem z dnia 17.09.2013r. podtrzymała swe dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Dowód:

- pismo strony pozwanej z dnia 17.09.2013r. , k. 47,

W wyniku przedmiotowego zdarzenia doszło u powódki do rozejścia mięśni prostych w linii białej, w bliźnie pooperacyjnej oraz powstania bliznowca w przebiegu linii pooperacyjnej. Powódka odczuwa okresowo pobolewania

w miejscu rozejścia mięśni prostych brzucha oraz dolegliwości psychiczne. Uszczerbek na zdrowiu powódki w wyniku przedmiotowego zdarzenia wynosi 17 %. Uszczerbek ten ma charakter długotrwały, oprócz blizny, która ma charakter trwały. Z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, iż fakt, że powódka opuściła wcześniej szpital i wróciła do pracy nie miał negatywnego wpływu na proces leczenia i w konsekwencji obecny stan zdrowia powódki. Świadczy o tym fakt, że przepuklina powłok jamy brzusznej wystąpiła dwa lata temu. Biegły uwzględnił przepuklinę stwierdzoną dwa lata temu u powódki w linii białej w bliźnie pooperacyjnej.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii W. F., k. 108-113,
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu chirurgii W. F., k. 142-145,

Powódka doznała poważnych uszkodzeń ciała na skutek zdarzenia z dnia 24.09.2010r. Po przeprowadzonym u powódki leczeniu operacyjnym pozostała blizna w dużym stopniu oszpecająca powłoki jamy brzusznej. Jej obecność znacznie obniża samoocenę powódki, jest źródłem dolegliwości bólowych. Przepuklina brzuszna znacznie ogranicza aktywność powódki. Proces leczenia skutków przedmiotowego zdarzenia nie jest zakończony. Uszkodzenie powłok ciała pod postacią blizny pooperacyjnej ma charakter trwały. Nie jest możliwe całkowite usunięcie następstw urazu, któremu uległa powódka. W celu uzyskania poprawy wyglądu, zmniejszenia stopnia zniekształcenia ciała, konieczne jest wykonanie korekcji chirurgicznej blizny i przepukliny. Oczekiwana poprawa wyglądu blizny polega na jej zwężeniu, spłaszczeniu, zredukowaniu jej unaczynienia i tendencji do przekrwienia, a także usunięciu lub zmniejszeniu dolegliwości bólowych. Celem leczenia operacyjnego przepukliny brzusznej jest przywrócenie ciągłości mięśnia prostego brzucha i rekonstrukcja przedniej ściany brzucha. Szacowany koszt opisanych terapii to 21.100 zł. W przypadku zaś wystąpienia powikłań w procesie gojenia lub niezadowolających efektów, mogą być wymagane dodatkowe zabiegi (chirurgiczne, laseroterapia, przeszczep tkanki tłuszczowej), których cena może podwoić wysokość tej kwoty. Różnice w cenie zabiegów chirurgicznych oraz z zakresu medycyny estetycznej różnią się w zależności od ośrodka nawet o 50 %.

Zabiegi chirurgii korekcji blizny oraz przepukliny brzusznej są wykonywane w ramach oddziałów chirurgii plastycznej oraz chirurgii ogólnej – refundowane przez NFZ. Czas oczekiwania na zabieg operacyjny jest różny w różnych ośrodkach wykonujących tego typu świadczenia w ramach kontraktu z NFZ i wynosi od 6 do 14 m-cy. Nie zależy on od charakteru blizny, tylko od ilości osób oczekujących na zabieg w danej jednostce, wysokości kontraktu danego oddziału z NFZ oraz możliwości sprzętowo – kadrowych danego ośrodka.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii plastycznej P. D., k. 169-170,
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu chirurgii plastycznej P. D., k.189, 212, 237.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej z polisy OC wobec powoda za skutki zdarzenia komunikacyjnego z 24.09.2010r. pozostawała okolicznością bezsporną pomiędzy stronami. Strona pozwana uznała roszczenie powódki w przedmiocie zadośćuczynienia do wysokości wypłaconej jej dotychczas z tego tytułu kwoty 25.000,00 zł i odszkodowania w wysokości 186,65 zł. Natomiast spór dotyczył wysokości należnego zadośćuczynienia i odszkodowania, bowiem powódka uważała, że wypłacone jej dotychczas zadośćuczynienie jest zaniżone i nie odpowiada rozmiarowi doznanej przez nią krzywdy.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niekwestionowane dokumenty załączone do pozwu oraz znajdujące się w aktach szkodowych, które potwierdziły opinie biegłych sądowych z zakresu chirurgii i chirurgii plastycznej, a ponadto rozmiary krzywdy Sąd ustalił w oparciu o zeznania powódki i świadka S. W..

Odnosząc się do kwestii wysokości należnego powódce zadośćuczynienia, należy mieć na względzie charakter powyższego jednorazowego świadczenia pieniężnego. Na podstawie art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast zgodnie art. 445 § 1 k.c. w powyższym przypadku sąd może przyznać odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie, czyli krzywdy. Stanowi rekompensatę pieniężną za doznaną krzywdę przejawiającą się ujemnymi przeżyciami związanymi z cierpieniem fizycznym i psychicznym osoby poszkodowanej wynikającym z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Ma na celu ułatwienie przezwyciężenia przez poszkodowanego ujemnych przeżyć psychicznych i przyniesienia mu równowagi emocjonalnej naruszonej przez doznane cierpienia fizyczne i psychiczne. Mimo tego, że obowiązujące przepisy nie wskazują kryteriów jakimi powinien kierować się sąd przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia, to jednak odpowiednie zasady jak i kryteria ustalania wysokości takiego świadczenia pieniężnego zostały ukształtowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i doktrynie prawa. Biorąc pod uwagę niewymierny i kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, należy zaznaczyć, że świadczenie z tytułu zadośćuczynienia nie może stanowić zapłaty symbolicznej, ale musi być pochodną wielkości doznanej krzywdy i przedstawiać dla poszkodowanego ekonomicznie odczuwalną wartość. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 29 sierpnia 2013 roku, w sprawie I CSK 667/12: „Określając wysokość zadośćuczynienia sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, zwłaszcza okres trwania cierpień fizycznych i psychicznych, ich nasilenie, liczbę i czasookres pobytów w szpitalach, liczbę i stopień inwazyjności ewentualnych zabiegów medycznych, nasilenie i czas trwania ewentualnych dolegliwości bólowych, a nadto trwałość skutków czynu niedozwolonego, wpływ na dotychczasowe życie poszkodowanego, ogólną sprawność fizyczną i psychiczną poszkodowanego oraz prognozy poszkodowanego na przyszłość. Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, stąd jego wysokość musi przedstawiać realną, ekonomicznie odczuwalną wartość.” Ponadto w wyroku z 09 listopada 2007 roku, w sprawie V CSK 245/07, Sąd Najwyższy stwierdził, że: „ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury.” Decydującym kryterium przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia ma rozmiar doznanej krzywdy i ekonomicznie odczuwalna wartość jednorazowego świadczenia pieniężnego, adekwatna do warunków gospodarki rynkowej (tak właśnie Sąd Najwyższy w wyroku z 08 sierpnia 2012 roku, w sprawie I CSK 2/12).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci niekwestionowanej dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach szkody, opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii i chirurgii plastycznej oraz zeznania powódki i świadka potwierdziły, że w dniu 24.09.2010r. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego powódka doznała urazu brzucha, pęknięcia jelita cienkiego i esicy, krwawienia do jamy brzusznej, rozerwania mięśnia prostego po stronie lewej z krwawieniem z naczyń nabrzuszných, stłuczenia stopy prawej. Przez siedem dni po zdarzeniu przebywała w szpitalu, gdzie była operowana w trybie pilnym. Wypisała się na własne żądanie, pomimo iż stan jej zdrowia wymagał dalszej hospitalizacji. Zażywała leki przeciwbólowe, po ok. 1,5 miesiąca miała ściągnięte szwy, wówczas przez miesiąc czasu musiała pielęgnować bliznę. Za każdym razem, gdy na nią patrzyła, to płakała, jest to do dzisiaj dla powódki traumatyczny widok. Później okazało się, iż jelita źle się zrosły. Powódka przez pół roku kulała na nogę, bo była stłuczona. W wyniku tego zdarzenia obrażeń doznał również mąż powódki S. W., który był kierowcą samochodu marki O. (...) nr rej. (...). Miał on złamaną nogę i gips od pachwiny do kostki. Powódka ma dwoje dzieci, wówczas 3 i 10 – letnich, które wymagały jej opieki. Młodsze dziecko nie rozumiało dlaczego mamy nie ma w domu, miało problemy z zasypianiem, straciło apetyt. Starsza córka w ogóle nie chodziła do szkoły, pomagała rodzicom przy codziennych czynnościach i opiece nad młodszą siostrą. Dlatego powódka zdecydowała się na powrót do domu po

tygodniu spędzonym w szpitalu i pomoc mężowi w opiece nad dziećmi. Powódka była ok. 1 miesiąca na zwolnieniu lekarskim. Zalecenia lekarskie były, aby powódka dłużej pozostała na zwolnieniu, groziła jej jednak zmiana stanowiska pracy, w związku z tym zdecydowała się na szybszy powrót do pracy. W codziennych czynnościach potrzebowała pomocy innych osób, nie mogła dźwigać i schylać się. Wcześniej uprawiała sporty, natomiast po wypadku na pół roku zaprzestała. W wyniku zdarzenia powódka ma bliznę pionową, nieregularną, biegnącą od wyrostka mieczykowatego mostka do ok. 3cm poniżej pępka, długość blizny 24 cm, szerokość 2 cm w najszerszym miejscu. Dwie blizny po drenach w nadbrzuszu po stronie lewej i podbrzuszu po stronie prawej. Po stronie lewej w okolicy śródbrzusza widoczna i macana przepuklina. Blizna nieregularna wciągająca okoliczne tkanki, deformująca okolice. Powódka w wyniku zdarzenia odczuwa lęk przed jazdą samochodem, każdy skręt samochodem powoduje u niej strach, że zaraz dojdzie do wypadku. Stała się niedostępna, zamknęła się w sobie, blizny sprawiają, że czuje się mniej atrakcyjna jako kobieta, wstydzi się tych blizn, są dla niej krępujące w pożyciu małżeńskim. Po ok. dwóch latach od wypadku zaczęła jeździć samochodem jako kierowca. Natomiast jadąc jako pasażer do dzisiaj ma odruch, że hamuje, krzyczy, łapie za drzwi, Po zdarzeniu nie korzystała z pomocy psychologa. Z powodu blizny nie wychodzi na plażę, opala się w ukryciu przed innymi. Dwa lata temu stwierdzono u niej przepuklinę w linii białej w bliźnie pooperacyjnej. Wcześniej powódka czuła się atrakcyjnie, miała ładny brzuch. Obecnie nie może się nawet przeciągnąć po spaniu, bo blizna jest twarda i boli. Nie może wykonywać ćwiczeń, przy podnoszeniu, gdy wstaje, to ciągnie od góry i od dołu, także przy odwracaniu. Powódka ma niechęć do publicznych zakładów opieki zdrowotnej, w związku z tym jak została jej zszycia blizna w wyniku tego zdarzenia.

Sąd rozpoznając powyższą sprawę w zakresie rodzaju obrażeń, uszczerbku na zdrowiu oraz rokowań na przyszłość odnośnie stanu zdrowia powódki oparł się na opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii i chirurgii plastycznej. W ocenie Sądu opinie te zostały sporządzone rzetelnie i wyczerpująco. Zawierały odpowiedź na pytania zadane przez Sąd i są w pełni przydatne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Opnie biegłych potwierdziły, iż powódka doznała poważnych uszkodzeń ciała na skutek zdarzenia z dnia 24.09.2010r. Po przeprowadzonym u powódki leczeniu operacyjnym pozostała blizna w dużym stopniu oszpecająca powłoki jamy brzusznej. Jej obecność znacznie obniża samoocenę powódki, jest źródłem dolegliwości bólowych. Przepuklina brzuszna znacznie ogranicza aktywność powódki. Proces leczenia skutków przedmiotowego zdarzenia nie jest zakończony. Uszkodzenie powłok ciała pod postacią blizny pooperacyjnej ma charakter trwały. Nie jest możliwe całkowite usunięcie następstw urazu, któremu uległa powódka. W celu uzyskania poprawy wyglądu, zmniejszenia stopnia zniekształcenia ciała, konieczne jest wykonanie korekcji chirurgicznej blizny i przepukliny. Oczekiwana poprawa wyglądu blizny polega na jej zwężeniu, spłaszczeniu, zredukowaniu jej unaczynienia i tendencji do przekrwienia, a także usunięciu lub zmniejszeniu dolegliwości bólowych. Celem leczenia operacyjnego przepukliny brzusznej jest przywrócenie ciągłości mięśnia prostego brzucha i rekonstrukcja przedniej ściany brzucha. Szacowany koszt opisanych terapii to 21.100 zł. Uszczerbek na zdrowiu powódki w wyniku przedmiotowego zdarzenia wynosi 17 %. Uszczerbek ten ma charakter długotrwały, oprócz blizny, która ma charakter trwały. Z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, iż fakt, że powódka opuściła wcześniej szpital i wróciła do pracy nie miał negatywnego wpływu na proces leczenia i w konsekwencji obecny stan zdrowia powódki. Świadczy o tym fakt, że przepuklina powłok jamy brzusznej wystąpiła dwa lata temu.

Powyższe okoliczności wskazują na to, że rozmiar krzywdy powódki był znaczny, a jej cierpienia fizyczne i psychiczne były długotrwałe, a blizna ma charakter trwały.

Zadośćuczynienie winno pozostawać w zależności od intensywności cierpień doznanych przez powódkę, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie powódka będzie musiała znosić w przyszłości. Ponadto należy podkreślić, że suma zadośćuczynienia powinna przedstawiać dla poszkodowanego ekonomicznie odczuwalną wartość, z drugiej zaś strony nie może prowadzić do jego bezpodstawnego wzbogacenia. Wysokość zadośćuczynienia powinna być zatem – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

W tym miejscu należy z całą stanowczością zaznaczyć, że wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu jest tylko jedną z przesłanek rozmiaru krzywdy i to nie decydującą, zaś na rozmiar doznanej krzywdy mają wpływ również inne przesłanki, w tym rodzaj obrażeń ciała po wypadku, charakter doznanego urazu, długotrwałość leczenia, stopień natężenia dolegliwości bólowych, wystąpienie uszczerbku na zdrowiu i ujemny wpływ urazu na sytuację życiową osoby poszkodowanej.

Mając na uwadze powyższe wskazówki Sąd ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia uwzględnił okoliczność, że powódka doznała obrażeń wewnętrznych zagrażających jej życiu, a z uwagi na konieczność opieki nad małymi dziećmi na własne życzenie wypisała się po siedmiu dniach ze szpitala, z uwagi zaś na utratę stanowiska pracy powróciła po miesiącu zwolnienia do pracy, pomimo zaleceń lekarzy o dłuższym czasie rekonwalescencji. Obrażenia w postaci trwałej i widocznej blizny odbiły się także w sferze psychicznej powódki, jej relacjach z mężem, poczuciu mniejszej atrakcyjności jako kobiety, skutkowały odczuciem gorszej jakości życia w porównaniu do okresu sprzed wypadku i lękiem przed jazdą samochodem.

Po dokonaniu analizy całokształtu okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu powyższych przesłanek, Sąd uznał, na podstawie art. 445 § 1 k.c., że rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy uzasadnia przyznanie jednorazowego świadczenia pieniężnego z tytułu zadośćuczynienia w łącznej wysokości 35.000, zł. Biorąc pod uwagę, że dotychczas została już spełniona część świadczenia z tego tytułu w wysokości 25.000,00 zł, Sąd zasądził od strony pozwanej dalszą kwotę 10.000,00 zł, uwzględniając w całości roszczenie objęte żądaniem pozwu w punkcie I wyroku.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zostały zasądzone na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. od dnia 17.07.2013r. do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd uznał, że strona pozwana jako profesjonalista, winna dokonać, w oparciu o zebrane dane i doświadczenie w podobnych sprawach, prawidłowej oceny żądania powoda i przyznać mu świadczenie w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody, a zatem jeśli zgłoszenie nastąpiło 28.02.2013r., to od 28.03.2013r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia. Powódka żądała jednak odsetek ustawowych od daty wydania przez stronę pozwaną decyzji o odmowie przyznania dodatkowej kwoty tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania, zaś Sąd nie może orzekać ponad żądanie.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego po przeprowadzonym u powódki leczeniu operacyjnym pozostała blizna w dużym stopniu oszpecająca powłoki jamy brzusznej. Jej obecność znacznie obniża samoocenę powódki, jest źródłem dolegliwości bólowych. Przepuklina brzuszna znacznie ogranicza aktywność powódki. Proces leczenia skutków przedmiotowego zdarzenia nie jest zakończony. Uszkodzenie powłok ciała pod postacią blizny pooperacyjnej ma charakter trwały. Nie jest możliwe całkowite usunięcie następstw urazu, któremu uległa powódka. W celu uzyskania poprawy wyglądu, zmniejszenia stopnia zniekształcenia ciała, konieczne jest wykonanie korekcji chirurgicznej blizny i przepukliny. Oczekiwana poprawa wyglądu blizny polega na jej zwężeniu, spłaszczeniu, zredukowaniu jej unaczynienia i tendencji do przekrwienia, a także usunięciu lub zmniejszeniu dolegliwości bólowych. Celem leczenia operacyjnego przepukliny brzusznej jest przywrócenie ciągłości mięśnia prostego brzucha i rekonstrukcja przedniej ściany brzucha. Szacowany koszt opisanych terapii to 21.100 zł. W przypadku zaś wystąpienia powikłań w procesie gojenia lub niezadowalających efektów, mogą być wymagane dodatkowe zabiegi (chirurgiczne, laseroterapia, przeszczep tkanki tłuszczowej), których cena może podwoić wysokość tej kwoty. Różnice w cenie zabiegów chirurgicznych oraz z zakresu medycyny estetycznej różnią się w zależności od ośrodka nawet o 50 %. Zabiegi chirurgii korekcji blizny oraz przepukliny brzusznej są wykonywane w ramach oddziałów chirurgii plastycznej oraz chirurgii ogólnej – refundowane przez NFZ. Czas oczekiwania na zabieg operacyjny jest różny w różnych ośrodkach wykonujących tego typu świadczenia w ramach kontraktu z NFZ i wynosi od 6 do 14 m-cy. Nie zależy on od charakteru blizny, tylko od ilości osób oczekujących na zabieg w danej jednostce, wysokości kontraktu danego oddziału z NFZ oraz możliwości sprzętowo – kadrowych danego ośrodka. W ocenie Sądu wybór placówki medycznej w celu przeprowadzenia w/w zabiegów należy do powódki. Celem publicznej służby zdrowia nie jest bowiem usuwanie skutków czynów niedozwolonych. Jak wynika natomiast z zeznań powódki ma ona uraz do publicznej służby zdrowia, gdzie przeprowadzono u niej operację po wypadku i pozostawiono dużą, trwałą i nieestetyczną bliznę. Nie można zatem w ocenie Sądu wymagać od powódki, aby poddała się ona zabiegowi korekcji chirurgicznej blizny i przepukliny

w ramach publicznej opieki NFZ. Jak wynika natomiast z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii plastycznej koszt takiego zabiegu w prywatnej placówce to 21.100 zł i taką kwotę Sąd uwzględnił w punkcie II wyroku. Sąd miał na względzie, iż powódka w pozwie dochodziła kwoty 13.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17.07.2013r., czyli od daty wydania decyzji o odmowie przyznania dodatkowej kwoty tytułem odszkodowania, pomimo, iż mogła ich żądać z upływem 30 dni od zgłoszenia szkody, co uczyniła 28.02.2013r., Sąd jednak nie może orzekać ponad żądanie. Natomiast pismem z dnia 10.03.2017r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu w zakresie odszkodowania o kwotę 8.100 zł. Pismo to zostało doręczone stronie pozwanej 17.03.2017r. zatem licząc, iż miała ona siedem dni na ewentualne wypłacenie powyższej kwoty, czyli do dnia 24.03.2017r., czego nie uczyniła, zatem Sąd zasądził od 25.03.2017r. odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty do dnia zapłaty.

W ocenie Sądu jak słusznie wskazuje strona pozwana brak było podstaw do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki przedmiotowego zdarzenia z dnia 24.09.2010r. mogące ujawnić się u powódki w przyszłości. Ewentualnych roszczeń w tym zakresie powódka będzie mogła dochodzić w odrębnym procesie. Tym samym Sąd w punkcie III wyroku żądanie to oddalił.

Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów procesu zapadło w punkcie IV wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powódka wygrała proces w całości wobec czego strona pozwana obowiązana jest zwrócić jej koszty procesu w wysokości 4.772,00 zł, na które złożyły się koszty wynagrodzenia ustanowionego w sprawie pełnomocnika 2.400 zł, opłaty sądowej od pozwu 1555 zł, opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa 17 zł i uiszczony zaliczki na koszty wynagrodzenia ustanowionego w sprawie biegłego 800 zł.

Natomiast w zakresie brakujących kosztów procesu z tytułu części wynagrodzenia biegłego sądowego, Sąd nakazał w punkcie V wyroku stronie pozwanej, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stosownie do rozstrzygnięcia w sprawie, aby uiściła te koszty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie w wysokości 518,09 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.